

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 126/05-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2005 o sťažnosti Š. L., bytom Ž., zastúpeného advokátom JUDr. P. R., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranom čase podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 15/04, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. L. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2005 doručená sťažnosť Š. L., bytom Ž., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. R., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranom čase podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 15/04.

Vo svojej sťažnosti namieta sťažovateľ porušenie označených základných práv z dôvodu, že okresný súd nerozhodol o jeho návrhu z 9. januára 2004 na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie žalobnej sumy a zabezpečení dôkazu do času doručenia sťažnosti ústavnému súdu. Vo svojej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že okresný súd svojím rozhodnutím zo 16. marca 2004 jeho návrh v časti zabezpečenia dôkazu zamietol; toto rozhodnutie na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Žiline rozhodnutím z 20. septembra 2004 potvrdil. Dňa 29. novembra 2004 požiadal sťažovateľ okresný súd o vydanie platobného rozkazu a 5. januára 2005 predsedu okresného súdu o odstránenie zbytočných prietahov v konaní podľa § 17 a nasl. zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov. Je toho názoru, že nečinnosťou okresného súdu došlo k porušeniu jeho základných práv, a preto požaduje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa – Š. L., Ž. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní pred Okresným súdom v Žiline, č. k.: 17 C 15/04 vo veci návrhu sťažovateľa o zaplatenie sumy 1.495.000,- Sk s prísl. a zabezpečenie dôkazu porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky v súlade s čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu v Žiline, č. k.: 17 C 15/04 vo veci návrhu sťažovateľa o zaplatenie sumy 1.495.000,- Sk s prísl. a zabezpečenie dôkazu konať.

Ústavný súd zároveň v súlade s čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v celkovej výške 100.000,- Sk.

Odporca je ďalej povinný uhradiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. P. R., vedenom v TATRA BANKE a. s. Žilina č. ú.:... titulom trov právneho zastúpenia čiastku 5.302,- Sk za 2 úkony právnej pomoci podľa ust. § 11 ods. 2, § 14, § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (prevzatie a príprava zastúpenia, ústavná sťažnosť – pri úkone právnej pomoci 2.501,- Sk a režijnom paušále 150,- Sk).“.

Pretože zo sťažnosti nebolo možné zistiť postup okresného súdu a procesné úkony, ktoré vo veci urobil, ústavný súd si vyžiadal od okresného súdu spis vedený pod sp. zn. 17 C 15/04 a prehľad úkonov, ktoré okresný súd vo veci urobil.

Ústavný súd zistil totožné skutočnosti, ku ktorým došlo od doručenia návrhu okresnému súdu až po vrátenie spisu z Krajského súdu v Žiline. Čo sa týka ďalšieho postupu okresného súdu, tento uznesením č. k. 17 C 15/04-29 z 19. januára 2005 rozhodol, že konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania zastavuje, pretože sťažovateľ zobral svoj návrh v tejto časti späť a žiadal, aby okresný súd konanie v tejto časti zastavil. Dňa 21. januára 2005 vydal okresný súd platobný rozkaz č. k. 17 C 15/04-31, ktorým zaviazal odporcu do 15 dní od jeho doručenia zaplatiť sťažovateľovi ním požadovanú sumu spolu s 12 % úrokom z omeškania a trovy konania. Okresný súd uznesením č. k. 17 C 15/04-40 z 10. februára 2005 uložil zaplatiť súdny poplatok za odpor proti označenému platobnému rozkazu okresného súdu.

Z prehľadu úkonov okresného súdu vyplynulo, že vec napadla okresnému súdu 12. januára 2004 do oddelenia platobných rozkazov (Ro), ale 29. januára 2004 bola preradená do oddelenia C. Dňa 4. februára 2004 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a na opravu petitu žaloby. Zo spisu vyplynuli obdobné skutočnosti s tým, že vec v oddelení Ro napadla 12. januára 2004 pod sp. zn. 17 Ro/2/2004.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti sťažovateľa preto posudzoval, či je reálna možnosť vyslovenia namietaného porušenia základného práva sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a zistil, že tomu tak nie je. Vychádzal pritom z úkonov, ktoré okresný súd robil vo veci od doručenia návrhu sťažovateľa. Z urobených procesných úkonov nevyplývala sťažovateľom namietaná nečinnosť súdu. K sťažovateľovej námietke, že okresný súd vo veci nerozhodol do času podania sťažnosti, hoci išlo o návrh na vydanie platobného rozkazu, ústavný súd uvádza, že vec bola 29. januára 2004 prevedená z oddelenia „C“; okrem toho bol sťažovateľ vyzývaný na úpravu petitu, ktorá vyústila k späťvzatiu časti jeho návrhu 12. februára 2004, v nadväznosti

na ktoré okresný súd 19. januára 2005 konanie v tejto časti zastavil. O sťažovateľovom návrhu na vydanie platobného rozkazu okresný súd rozhodol 21. januára 2005; znamená to, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bolo o sťažovateľovom návrhu rozhodnuté.

Podľa názoru ústavného súdu celková doba konania nesignalizuje reálnu možnosť existencie zbytočných prietahov pri prejednaní veci sťažovateľa do času doručenia sťažnosti ústavnému súdu.

Preto ústavný súd aj s poukazom na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní pre jej zjavnú neopodstatnenosť v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou (II. ÚS 120/03). Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2005